

## *Nový Ikaros II (úryvek)*

Nevěsty už došily výbavu proč ženich  
stále nepřichází?  
doma u krbu je tepleji než  
v zasněžených pláních Ruska  
nač jísti z cínového šálku když zvoní  
nové talíře se zlatým okrajem  
a stříbrnými příbory  
nač spáti na holé zemi když se tu pro vás  
chystají květované polštáře  
a prachové peřiny  
ještě otálíte vojáci když vás čeká  
otevřená náruč  
když stačí jenom přijít a líbat  
dívky se zardívají zkoušejíce u zrcadla  
batistové košilky  
a stromy kvetou dívky vzdychají stále samy  
neusnou v mosazné posteli  
a nechutná jim z nových talířů  
ani když jedí se stříbrnými příbory

ale bojí se vypáratí na všem prádle  
předem vyšité monogramy  
jakoby to byla úřední razítka  
zde všechno se zabavuje na tajný rozkaz  
ze záhrobí  
tyto cíchy kapesníky slzy  
pro někoho kdo se teď každou noc vrací  
s krvavou ranou ve spánku

A v uzamčené vile mladá paní otvírá  
hladkou mahagonovou almaru  
prohlíží smoking a frak aby se do toho  
nedali moli  
aby bylo všechno v pořádku  
až se Jindřich vrátí  
a najednou cítí že ji nohy neunesou  
jak se tak dotkla těch kafrem páchnoucích  
šatů bez těla  
té bílé vesty

a prázdných ve vzduchu se houpajících  
   nohavic jako strašáka v poli  
 kterého bojí se zajíci  
 kam sedají vrány  
 čím cloumá vítr

Ubohé ženy z venkova  
 ženy všech pohřešovaných rolníků kolářů  
   kupců a dělníků z cihelny  
 jež po celý život škrábou s bot jenom  
   rudou hlínu svého okresu  
 najednou po stolech rozkládají mapy  
     s cizími státy jako v generálním štábu  
     nemajíce ani zdaleka tušení že si namáčejí  
   rukávy ve Středoze­mním moři  
 když se rozcházejí večer pod lampou  
   do velkého a neznámého světa  
 hle stařenka jak ona kráčí po proudu  
   zelené řeky  
 Tady je to na Piavě!

celá rozradostněná že našla syna  
našla? zase tma v její bílé hlavě  
od těch dob nemůže bez slz pohlédnouti  
na svoje žilnaté ruce  
tolik se podobají těm podivným řekám  
z prokletých map